

BÄCHER IVÁN

Levélregény

(Részlet)

1. levél

Kedves Vili!

Hidd el, hogy ennek nincsen értelme. Megvénültünk, negyven éve nem láttuk egymást, messze kerültünk térben, időben, szellemben és lélekben. Csak emlékeink közösek, azokat viszont ki-ki megőrizheti magában, ha akarja, papírpocsékolás nélkül is.

Üdvözlettel: Anna

2. levél

Na most a félelem talán az egyetlen dolog itt, amiről nincsen szó. Lehet szó fáradtságról, lehet szó időhiányról és mindenekelőtt lehet szó arról, hogy értelmi képességeim maradékának még birtokában vagyok. De félnem nekem már nincsen mitől. Egyetlen veszítenivalóm a nyugalmam.

Te meg hidd el: nincsen érdekes bennem semmi már.

Egy megfáradt, unalmas vénasszony

3. levél

Könyörgök: hagyj nekem békét!

4. levél

A kutyusa báránybélből készült pásztorétel. (cutcusa)

5. levél

Kék.

6. levél

Úgy látszik — már ne haragudj — de nagyon unatkozol. Mire jó ez? Mondd meg mire jó ez! És egyáltalán: most jut eszembe: honnan tudtad meg a címemet?

Egyébként az a bizonyos séta a Béga partján harminchat tavaszán esett meg. Egy nappal az érettségim után, tehát július 3-án.

Üdvözlettel: Anna

7. levél

Kedves Vili!

Súlyos tévedésbe estél! Kérdésem nem a további levelezetésre való felszólításként értelmezendő. Nem érdekel, milyen úton-módon akadtál nyomomra, bocsáss meg érte, de nem érdekel a szép nagy kerted és nem érdekelnek a nyulaid, a galambjaid, kecskéid, csirkéid, keserűgombáid és különösképpen nem érdekel semmi, ami a múlttal és az ifjúsággal kapcsolatos.

Jó, lehet, hogy érdekel. De nem engedhetem meg magamnak, hogy érdekeljen. Nem engedhetem meg magamnak a letűnt ügyekkel való foglalatzkodást. Rengeteg a dolgom. Koromhoz képest magas óraszámban tanítok, töméntelen társadalmi munkát végzek, van egy tucatnyi magántanítványom, van három fiam, öt unokám, egy háztartásom, hétvégeken nagyszabású családi ebédem, egy fájós bal térdem, amihez viszont nincsen liftem a második emeletre . . .

Nem is értem, miért írom le mindezt.

Értsd meg: most nem engedhetem meg magamnak az öncélú levelezetés luxusát.

Különben is utálok levelet írni.

Anna

8. levél

Hatkor kelek, kibotorkálok a konyhába, fölteszem a kávé, elkészítek egy lágytojást és egy szelet pirítóst, megreggelizem, tisztálkodom, felöltözöm, elmegyek az iskolába, tanítok, hazajövök, magántanítok, vendégeket fogadok, olvasok, lefekszem és alszom. Nagyon érdekfeszítő?

9. levél

Úgy látom, Vilikém, te maradtál ugyanolyan szívós, kitartó, csöndesen erőszakos, amilyen voltál. Úgy kell neked.

Nem hiszem el, hogy őszintén érdekelhet, de hát tessék: Írok valamit az iskoláról.

Pár napja bent voltam egy frissen végzett fiatal kollega, bizonyos Bérczes György óráján. Ez a fiú most nálunk az érdeklődés középpontjában van, ugyanis elterjedt róla, hogy különféle reformpedagógiai elképzelések támadták meg fiatal szervezetét: nem feleltet, nem osztályoz, tegeződik a gyerekekkel stb.

Mondanom sem kell, mekkora pánik keletkezett a tantestületben ezen hírek hallatán.

Na most az a helyzet, hogy ez a fiú nekem a régi iskolámban tanítványom volt, pontosabban nem tanítottam, de igen jó kapcsolat alakult ki közöttünk, fő munkatársra volt az általam szerkesztett iskolaújságnak, sokat táboroztunk, kirándultunk együtt, segítettem neki a felvételi előtt, nagyon sokat beszélgettünk, szóval, ha iskolai értelemben tanítványomnak nem is, de „neveltemnek” mindenképpen tekinthetem a gyereket, aki most itt ül a tanárban velem szemben, mint ifjú kollega. Persze, hogy sokat vagyunk együtt és igyekszem segíteni neki, például olyan kardinális kérdések megoldásában, mint a túlórapapír kitöltése vagy a nagy parafadugós véccékulcs fölismerése stb.

És kedden beültem egy órájára.

Nos, érdekes dolog ez a reformpedagógia.

Az óra azzal kezdődött, hogy a „tanár úr” a csöngetés után, hóna alatt a naplóval méltóságteljesen besétált a terembe, megállt a tanári asztal mögött és nagy komolyan az osztályra szögezte szigorú tekintetét. Az entrée hatása mérsékeltnak bizonyult. Az ifúság vidáman folytatta a szünetben elkezdett ténykedést: ücsörgött, ácsorgott, sétált, rohangált, olvasott, leckét írt, diskurált, verekedett, udvarolt, csokolózott, röhögött és tivöltözött tovább.

A tanár úr tántoríthatatlanul, magányos szoborként állt a forgatag közepében.

Vagy öt perc elteltével, amikor konzervatívabb szakmabelieknek már a feleltetés végéhez szokásuk érni, Bérczes úgy ítélte meg, hogy elérkezett ideje a jelentésnek.

A katedra mellett helyes kis szőke kölyök ácsorgott türelmesen. A tanár úr intésére illedelmesen, komolyan rákezdedt a mondókára. Váratlanul néma csönd támadt. Aztán mikor pillantása a fiú lábára esett, Bérczes elmosolyodott, az osztályban pedig kirobbant a röhögés.

A hetes rendkívül ügyes módon bal lábát visszahajtotta a nadrág szárába, nem is tudom, hogyan csinálta, a térdére pedig ráerősítette egy mankó alsó harmadát. Falábbal is kopogott vissza a padok között a helyére és meg kell hagyni, igen jól játszotta a fállábút, meg is kérdeztem a gyerek nevét, remek kis színjátóstól lehetne belőle faragni.

Miután úgy-ahogy helyreállt a rend — ami persze azt jelenti, hogy mondjuk egy a táblánál elbődülő hajóduda hangja a harmadik padban még hallható lett volna —, Bérczes a naplót hanyag mozdulattal odavetette az egyik kislánynak, aki természetesen s rutinosan beírta a beírandókat, a végén elegánsan odakanyarintva a tanár úr aláírását.

Így indult a reformóra. De csak eztán jött a java.

Bérczes hátranézett és jelentőségteljesen megszólalt: „Nincs térkép. Már megint nincsen térkép. Ki a térképes?” Az osztály fölmorajlott: „Sááári!” Sári fölállt és fejét félrebiccentve ártatlanul mosolygott. „Miért nem hoztál térképet, Sári?” „Én hoztam, tanár úr.” „Hoztál? Akkor hol van?” „Ott van, tanár úr, a hátad mögött.” Valóban, az összetekert vászon ott fehérlett a sarokba támasztva. Bérczes töprengve szemlélte egy darabig a szóban forgó segédeszközt, majd bizonytalanul megkérdezte: „Sári, te biztos vagy benne, hogy ez a térkép a jelenlegi helyzetében rendeltetésszerű használatra alkalmas?” „Hát... nem vagyok benne biztos...” „És nem gondolod, hogy ezen a helyzeten változtatni kellene?” „De, tanár úr, gondolom.” „Nem próbáltad például — ha már fölfaradtál érte a szertárba — a ráerősített madzag segítségével az itt látható szögre esetleg fölakasztani?” „De, tanár úr, próbáltam.” „És... nem sikerült?” „És nem sikerült.” „Nem sikerült? Miért nem sikerült, Sári?” „Mert nem értem föl a szöveget.” „Aha... No és Sári, az nem jutott eszedbe, hogy megkérjél egy arra alkalmas szép, magas fiút, aki föléri a szöveget, hogy akassza föl a térképet? Ilyenkor nem jutnak eszedbe a fiúk, Sári?” „Jaj, dehogynem, tanár úr, eszembe jutnak nekem ilyenkor is, de akkor éppen nem volt a közelben egyetlenegy arra alkalmas szép, magas fiú sem.” „Hát most Sári, nézz körül, válassz ki egy arra alkalmas, szép, magas fiút és kérd meg, hogy akassza föl a ráerősített madzag segítségével a térképet a szögre!” A kislány még jobban félredöntötte fejcskékjét: „Nagyon szépen megkérlek tanár úr, légy szíves a ráerősített madzag segítségével a térképet fölakasztani a szögre!”

A tanár úr sóhajtott egy hatalmasat, végtelenül szomorú ábrázattal elsétált a sarokig, komótosan kitekerte a vásznat és máris ott tarkállott a falon a vesztfáliai béke utáni Európa színpompás képe.

Egyébként az óra hátralévő részében térképre nem volt szükség.

Hát ennyit a reformpedagógiáról.

Nekem jólesett mesélni, hiszen tudod, mennyire szerettem írni valamikor, de téged ugyan miért is érdekelnének ezek a buta kis ügyek...

Most már mindegy.

Anna

10. levél

Örülök, hogy nem szenvedsz hiányt semmiben, bár te soha nem voltál elveszett ember, annak ellenére, hogy látszólag szegény és csendes benyomást keltettél, mégis mindig szigorúan elértél mindent, amit akartál, furcsa voltál és... nem is tudom pontosan, hogy milyen is voltál... Oly mindegy az már... Fontos, hogy nem éhezél, nem fázol. Úgy látszik, egy orvos azért minden rendszerben megél valahogyan. Még egy nyugdíjas orvos is.

Tudod, hogy én majdnem orvos lettem? Talán azért, mert gyermekkoromban nagyon sokat betegeskedtem, talán egy kicsit miattad, de én nagyon sokáig ingadoztam apám hivatása és az orvosi pálya között. Végül a körülmények kényszere döntött helyettem. És nem csak az anyagi körülményeké. Majdnem miattad választottam és végül is miattad nem mertem vállalni az orvosi hivatást. Ma már furcsa erre visszagondolni, de így volt: tizennyolc éves koromban pontosan fölmértem, hogyha én veled egy városba kerülök, akkor én az egyetemet elvégezni nem fogom soha, akkor nekem a tényleges munkámhoz erőm nem lehet.

Jó, igaz az is, hogy mindenképpen át akartam jönni az anyaországba és az is, hogy Pesten a hatéves és drágább orvoskارت apám már nem vállalhatta volna, de mégis, egy kicsit neked is hálás vagyok, hogy végül azt a pályát választottam, amelynek köszönhetem, hogy még mindig élek.

Egyébként ahogy ma elnézem tizenhét, tizennyolc éves leány tanítványaimat, özőnvíz előtti dolognak tűnik föl minden. Ma már elképzelhetetlen ennyire véresen komolyan venni mindent: szerelmet, munkát, életet... (Tudom, hogy most gúnyos megjegyzéseket dünnyögsz a bajsod alatt, ha van még...)

Nem csodálom, hogy furcsállod az iskolai történetet és elhiszem, hogy nálatok ilyesmi nem fordulhat elő, mint ahogy régebben, nem csak a múlt rendszerben, de még az ötvenes, vagy hatvanas években is összehasonlíthatatlanul komolyabb dolog volt az iskola, mint most, minden szempontból az volt, úgy vélem, hogy ma a negyedik gimnazisták szellemi átlagszínvonala nagyjából ott mozog, mint a tíz évvel ezelőtti nyolcadik általánost elvégezték. Dehát ennek nagyon szerteágazó okai vannak, még ha a Bérczes hülye lenne is. De lehet, hogy nem is az, csupán fiatal és tapasztalatlan. De legalább figura. Lehet hozzá valahogy viszonyulni. Mert ez már óriási dolog minálunk, nem is értem, hogy a Diribá hogyan vette föl, hiszen ő eleve nem szívesen alkalmaz férfi tanerőt — azért persze naponta siránkozik a pálya elnöiesedéséről —, de a múltkor például azért nem vett föl egy fiatal metamatikust, mert annak szakálla volt, „ilyenünk már van” magyarázta meg a döntést, valójában ki nem állhatja a fiúkat, akik esetleg konkurenciát jelenthetnek a tyúkólban, és egyáltalán ide nem kerülhet sem túl szép, sem túl csúnya, sem túl okos, sem túl alacsony, sem túl magas, sem túl hangos, sem túl halk, no ez utóbbi az igen, sőt a halkság szinte kötelező, tudod, nekem már romlik egy kicsit a hallásom, persze ezt itt nem tudja senki, egyre gyakrabban fordul elő, hogy nem értem mit motyognak, sutognak, lehelnek fülembé a kis kolleginák.

Látod, nem szabad engem beszéltetni, mert akkor elszabadul a bennem rekedt tömértelen szó... Mire jó ez? Mi érdekes lehet ebben számodra ott Bánatfalván? Mi lesz ebből? Levelezés? Szörnyű.

11. levél

Köszönöm a csalánleves receptjét, de hol szedjek itt az Attila út környékén most csalánt? Habár az utca végén, a Vár alatt akad még néhány gazzal borított üres telek, az egyikken állott Kosztolányi háza, amelynek ablakából a „szegényes, elhagyott” Logodi utcára látott

és amely nem érte meg a száz évet, „Gyom virít alóla / s nem sejtí senki róla, / hogy otthonunk volt-e, vagy állat óla.” Talán Kosztolányi küszöbéről szakaszthatnék egy levesnyi csalánt... Dehát most már úgy sincsen szezonja, majd talán tavasszal...

Egyébként annak ellenére, hogy egyedül élek — ha hetente egyszer is — de nagy háztartást viszek: hétvégeken egyik-másik fiam megtisztel ebédre, vacsorára és persze családostul jönnek, úgyhogy öt-nyolc főre biztosan számíthatok egy szombat-vasárnap leforgása alatt — Jani fiamnak, Tamásnak is két gyermeke van —, úgyhogy van lehetőségem az olvasás mellett talán legkedvesebb szenvedélyemnek hódolni, mert a főzés az én nagy kalandom és menedékem, ahol igazi „nembeli” szabad alkotó tevékenységet folytathatok, a konyhában senki nem szól rám, senki nem ad tanácsot, senki nem tilt, segít vagy oktat. A konyha az én Bakonyom.

Attól félek, hogy már az iskolában is csak a zsidótojás és a tepertőpástétom biztosít némi tekintélyt számomra.

Manapság egy gimnáziumi tanár megítélésében elhanyagolható tényező a tudás, a műveltség, a gyerekek ragaszkodása — ám ha valaki behoz nőnapra egy soha nem ízlelt húskrémet, az már igen, az már számíthat valami társadalmi respekthusra.

Erről jut eszembe, hogy ha van hozzá érzékésed, megírhatod, mi minden található abban a jégládában, talán tudnék néhány eredeti recepttel szolgálni. (Persze a kecskehúshoz nem értek.)

De például bizonyosan található a kertben úgynevezett „kutyatej”, tudod, az a sárga virágú növény, amelynek szárában fehér nedv van, nos Párizsban ebből pompás salátát tanultam meg készíteni.

Azt írod, örülök annak, hogy hatvannégy évesen még mindig dolgozhatok, taníthatok, hogy még mindig tartozhatok valahová. Hát örülök. Tudom, hogy mekkora szerencsém van.

A régi iskolámban — ezelőtt egy „elit” pesti gyakorló gimnáziumban tanítottam huszonhárom éven át — már ötvenkét éves koromban nem kaptam osztályt, már nem lehettem többé osztályfőnök, már jelezték, hogy készülődhetek... Ötvenkét éves koromban! Tudod milyen voltam én ötvenkét éves koromban? Tönkrevettem az iskolai asztalitenisz bajnokságon a kölyköket. Huszonöt-harminc kilométeres túrákat tettem meg. Évente volt Kazinczy-díjasom és országos verseny helyeztettem, én szerkesztettem az iskolaújságot, és én vezettem az iskolai színjátszókört, és ott voltam minden nyári és téli táborban és persze magántanítványok és barátok és barátnők és gyerekek és unokák és cigaretták és kávé és minden, ami az életben szép és jó. Ötvenkét éves koromban! Frissen elvált, szép és tetterős asszony voltam akkor én.

De már nem kaptam osztályt. Aztán mikor betöltöttem a hatvanat, kitették a szűrőm. Másfél év szörnyű tengődés után végre eljöttem ide óraadóknak. Ez egy átlagos budai gimnázium, dehát ez mindegy. Gyerekszag van. És van egy harmadikos és egy negyedikes osztályom, vagyis három napra elosztva helyettesítésekkel együtt heti nyolc-tíz órára és boldog vagyok. Mert én addig élek, amíg taníthatok.

No még valamit Bérczes kollégáról. Tegnapelőtt két óra körül békésen ücsörögtem a klubban — így hívják nálunk a tanári melletti társalgó—dohányzó helyiséget — mikor egyszer csak harsány kiabálás tört ki a tanáriban. Kibaktattam és megrökönyödve láttam, hogy a huszonhat éves Bérczes üvöltözik Diribával, az igazgatónkkal és helyettesével, Karcsival. Mint kiderült, a fiú egyik tanítványa indult történelemből az országos tanulmányi versenyen, pontosabban indult volna szegény, ha a tanár úr nem felejtette volna el közölni vele a szóbeli forduló időpontját, ami természetesen a múlt hétre esett. A dolog azért kínos, mert a gyerek egész nyarát az írásbeli dolgozat elkészítésére áldozta és a munka állítólag igen jól sikerült. Megengedem, hogy valami igazsága akad Bérczesnek is, hiszen csak pár hónapja tanít, kicsit jogosan sérelmezi, hogy senki nem figyelmeztette,

senki nem segítette. De azért sakálként üvöltözni az igazgatóval — igencsak szokatlan reagálás volt. Mikor jelezték neki, hogy a szóbeli terminusát már hetekkel korábban föltüntették a hirdetőtáblán, ő valahogy így válaszolt: „Ki a jóisten győzi elolvasni azt a tömérdek marhaságot, ami kinn van azon a rohadt táblán.” Mindezt persze bömbölve és cifra káromkodásokkal fűszerezve. Azért nem teljesen komplett a gyerek.

No most már abbahagyom, későre jár, és még olvasnom kell hála istennek.
Várom soraidat — attól tartok.

Üdvözöl: Anna

12. levél

Szóval csirke és csirke. GOSTAT-csirke... Egyébként sejtem, milyen lehet az. Fantasztikus, hogy némely gazdasági rendszerek mivé tudnak deformálni egy olyan mutatós állatot, mint például a csirke... Dehát ha jut háztól is, akkor azért néha csak megvizsgálódsz.

Tudod te azt, hogy hányféleképpen lehet elkészíteni a csirkehúst? A dolog ott kezdődik, hogy már maga a csirkepörkölt is végtelen számú megújulásra képes, ha nem minden egyes alkalommal a gyomorban gipszként megkötő nokedlivel párosítjuk. Hogy csak a legközelebbi és szintén nem a leggyomorkímélőbb megoldást említsen: túrós csuszából semmihez nem fogható különlegesség, fölséges — és ami nem utolsó szempont: nagy létszám estén igen gazdaságos — eledel kerekedhet. Igen gyakran örvendeztetem meg vele a gyerekeket. Már az étek színe is gyönyörű: az aranyló, izzón vörös barnás zaft és a hófehér túrós, tejszerű tészta egymás mellett!

Aztán én gyakran készítek, úgynevezett részes csirkét.

A csirkedarabokat enyhén beszórod, gondosan beburkolod vékonyra szelt szalonnadarabokba, kikensz zsírral egy jénai tálal vagy tepsit, az aljára szépen sorban elhelyezel egy réteg szalonnába öltöztetett csirkedarab-réteget, megszórod borssal, sóval, tárkonnyal, majorannával, kakukkfűvel és még mindazzal a csodafűvel, ami csodakertekben megterem, rálöttyintesz egy deci tejfelt, nota bene tejszínt, majd ráteríted a második réteg húst, mellyel éppen úgy bánsz el, mint az alatta lévővel, aztán következhet a harmadik sor, ha van, végül pedig rácsurgatsz az egészre vagy félliternyi fehérbort, az egészet leszigeteled még egy tejfölréteggel és beküldöd a tepsit a sütőbe.

Mivel azt írtad, hogy tejtermékekhez könnyen és bőségesen hozzáférsz, hát ehhez a csirkéhez túrókrokettet bátorlódok javasolni; túróból, lisztből, borsból, sóból kis pogácsákat készítesz és olajban vagy zsírban kisütöd.

Dehát ezek csak hirtelen fölvillanó ötletek, csirkéből sok millió étel készíthető.

A múltkor megemlést Bérczes-dologról annyit, hogy beszéltem a fiúval, elég érdekeseket mesélt. Mint kiderült, a botrány másnapján persze hívatta a Diribá és a helyettesek és a párttitkár és persze mindenki alaposan lehordta, de az a furcsa, hogy végül is igazán senki nem haragszik rá. Úgy tűnik, hogy egy kicsit mindenkinek tetszik, hogy valaki egy gyerek miatt képes ennyire indulatba jönni. Hogy egyáltalán valaki még képes indulatba jönni. A Diribával még konyakoztak is a végén.

Tulajdonképpen most, hogy az egészre visszagondolok, a legérdekesebbnek az a megdöbbenés tűnik, ami a kollégák képére kiült, mikor ez a taknyos üvöltözni kezdett a főnökökkel. Egy tanár, aki kiabál! A saját igazgatója előtt! Aki káromkodik, mint egy kocsis! Ilyent még a kollégák nem láttak. A tanárnak — ha nem a gyerekek között van persze — csendesnek kell lennie, nyuszinak, mosolygósnak. A tanár az udvarias, szerény, kedves és akkor a legboldogabb, ha nem veszi őt észre senki.

A pedagógusságról jut eszembe: azt írod, érthetetlen előtted, hogy egy középiskolai tanár a múlt rendszerben ne tudta volna kitaníttatni gyermekeit. Ebben igazad van — éppen ma mesélték, hogy a mostani iskolám elődjében, a református leánygimnáziumban a mindenkori igazgató tízszobás szolgálati lakásban húzta meg magát, ma ebben a lakásban egy százfős kollegium fészkel, no szóval akkoriban valóban kissé más volt még a pedagógusok, legalábbis a középiskolai pedagógusok társadalmi megbecsülése —, de hát az én apám sajnos nem volt pedagógus, pontosabban az volt, de ott nem taníthatott, mert tizennyolc után nem volt hajlandó letenni az esküt. Ha hajlandó lett volna, akkor talán ma orvos vagyok és talán . . . no de hagyjuk, nem tett esküt és ezért elbocsátották az állami iskolából. Igaz, hogy később néha, egy-egy évet tanított még felekezeti iskolákban, nyilván egy ilyen periódusban volt harminchatban is, mikor te találkoztál vele, de ezek csak átmeneti időszakok voltak, egyébként egy malomban volt kalkulátor, ami ugye egy görög-latin szakos számára nem a legstílszerűbb foglalatosság. Egyébként ha néha pár hónapra föl is vették óraadónak, akkor — ősi református család a miénk — azt vagy a ciszterek, vagy a zsidók tették meg. Igaz, hogy ugye nálunk nem volt református iskola.

Pedig szegény apa nagyon tehetséges volt. Az egyetem után állítólag Csengery professzor akarta maga mellé venni, de ő nyelvtudásának csökevényes voltára hivatkozva elhárította a tudományos pálya lehetőségét magától. Gyakran mondogatta mindket buzdítandó, hogy a tudományos pálya legfőbb alapja a nyelvtudás. Mindehhez tudni kell, hogy ő legalább hét nyelven olvasott folyékonyan. Soha nem felejttem el, hogy második férjem, aki latin szakos volt, egyszer, mikor már az öreg velünk élt és közel járt a 70–80-hoz — havi háromszáz forint kegydíjat sikerült neki kijárni nagy protekcióval, szóval Laci egyszer megakadt egy fordításban, még arra is emlékszem, hogy Tollius szöveg volt, valami útleírás, és akkor apa kezébe vette a könyvet, megköszöri a torkát és a maga jellegzetes mély, erőteljes hangján elkezdte olvasni és fordítani zökkenő és megállás nélkül a közép-latin szöveget magyarul. Pedig akkor már legalább harminc éve nem foglalkozott latinnal.

Szóval, ha tanár marad, talán sok minden másként alakul. Dehát ez már teljesen mindegy. És az is lehet, hogy talán így volt ez jó. Hogy tizennyolc éves koromtól csak magamra számíthattam, hogy kezdettől rákényszerültem arra, hogy eltartsam magam, hogy sokat dolgozzam a kezdetektől mind a mai napig, hogy anyagilag mindig függetlenítsem magam a külső körülményektől, családtól, szülőktől, gyerekektől, férjektől.

De már megint nagyon sokat fecsegetem, későre jár egyébként és még el kell olvasnom néhány Csehov-elbeszélést, képzeld megkaptam féláron oroszul a Csehov összest és most ebből próbálom újraolvasni mindazt, amit már magyarul ismerek, elég jól megy. Írhatsz.

Anna

KÁNTOR ZSOLT

Számok szirmaiba záródik

*Lassan, mint duzzadt, karikás szemek
becsukódnak a lépcsők. Nem nézi a báz
önmagát. Csak recseg, ropog a fagyban.
Az ősz szétesett. Nézéseden átnő a rét.
Befűzi rettegésedbe a vágyat.
Izolált alázat.*